

Hvad det 4de Punkt angaar, er jeg ligeledes enig i, at det heller ikke udtaler ſaa ſærdeles meget mere, end man kunde vente. Jeg finder ikke, at der er nogen ſærlig Grund til at opholde ſig ved, at man har udtalt, at man ikke vil gaa angrebsvis til Værts, at diſſe Foranſtaltninger ikke ſigte til at angribe en eller flere Stormagter, eller til at maſe Thyſkland, eller gøre noget andet lignende, ſom da Hanen ſagde til Heſten: Tag din Fod til dig, at jeg ikke ſkal træde dig. Det vilde være meningsløſt af et lille Folk ſom os at finde paa ſigt. Under Forhandlingen om Forſvarsvæſenet og Kjøbenhavnſ Befæſtning har Tabellen altid været: Vi maa værge os, det er kun Selvforsvar. — At det ſkal være noget ſærlig intereſſant eller noget ſærdeles vigtigt, eller at der ſkal være bundet noget ſærligt ved, at vi nævne Neutralitetsbeſtræbelſer, kan jeg heller ikke ſe, eſterſom den højtærede Krigsminiſter, naar han fremſætter ſine militære Forſlag og anbefaler dem, har udtalt, at det var Forſlag, der havde væſentlig Betydning, for at ſikre Danmarks Neutralitet. Det er ogſaa udtalt fra anden Side.

Jeg kan derfor ikke ſtønne, at alle diſſe Punkter have ſynderlig Værd. — Jeg vil ſlutte med at omtale Indledningen, ſelv om det er den bagvendte Orden. Forſlaget begynder med følgende Sætning: „For at forebygge lignende politiske Konflikter ſom den nuværende beſlutter Rigsdagen at udtale“. Jeg kan ſom ſagt ikke ſe, at en ſaadan Beſlutning i mindſte Maade tjener til at forebygge lignende Konflikter i Fremtiden. Maa jeg i ſaa Henſeende minde om, at vi fra 1855 have en Rigsdagsbeſlutning ſkrevet i Lovsform og vedtaget af begge Rigsdagens Afdelinger, der gik ud paa, at derſom den Tid maatte komme, da Fælleſforfatningen af 2den Oktober 1855 ikke længer var i anerkendt Kraft og Virkſomhed, ſkulde 5te Juni Grundloven indtræde i ſin gamle Myndighed og ſaa ſit gamle Omraade. Det var Forudsætningen for denne Rigsdagsbeſlutning, men da Tiden kom, og denne Rigsdagsbeſlutning ſkulde anerkendes — det var under den ullykkelige Krig 1864 — betød den ikke det mindſte, ſaa brød man den; man ændſede den ikke. Værdige Medlemmer kende denne Hiſtorie meget godt, jeg behøver derfor ikke at opholde mig videre derved. Jeg tvivler ikke om, at det vil gaa ligeſaadan med denne Beſlutning. I ethvert Fald vil jeg ſige aabent og ærligt, at jeg respekterer den ikke i mindſte Maade, og derſom den Dag ſkulde komme, da jeg og mine Meningsfæller ſkulde blive Flertal i det andet Ting,

vil den ikke blive respekteret. — Det forekommer mig derhos, at man ved at vedtage en ſaadan Beſlutning viſer nogen Mangel paa Agtelse for Kongemagten. Jeg synes, at man kommer ind paa en Betragtning, ſom er noget ejendommelig i ſaa Henſeende. Erfaringen har viſt, at en Lov, vedtagen af Rigsdagen i Henhold til Grundlovens § 2 ja ſelv til Grundlovens § 49, ſom er ſaa klar, ſom tænkes kan, ikke kan beſtærme mod Lovbrud, ikke har kunnet forhindre ſaadanne politiske Konflikter. Og ſaa vil man fortælle os nu, at naar man ſletter Kongens Navn, ſaa at den ene Faktor ikke kommer med, og vedtager en Beſlutning her i Rigsdagen, ſkulde det have mere Vægt, end naar begge Faktorer havde vedtaget det, end om det var vedtaget af Rigsdagen og ſtadfæſtet af Kongen. Det forekommer mig ikke ganſke ſømmeligt over for Kongemagten at gøre ſligt.

Jeg ſkal derfor ſlutte med at gentage, at jeg ikke finder det allerſjærneste i den Beſlutning, ſom ſikrer os med Henſyn til Fremtiden, tværtimod. Hvis denne Beſlutning ſkal overholdes, fører den os nedad, længere tilbage. Der ſtaaſ i Ets. i § 1 ikke noget om, hvad der ſkal ſte, naar den midlertidige Finanslov for 2 Maaneder udløber, uden at Finanslovsbehandlingen er bragt til Ende. Man ſkulde dog gerne vide, om Rigsdagen ſaa bør vedtage en ny eller ikke, eller om Rigsdagen ſaa har ſin Frihed. Hvis Meningen er, at Rigsdagen atter bør vedtage en midlertidig Finanslov, ſtønner jeg ikke rettere, end at man indfører et Slags Normalbudget for Reſten af Finansaaret, og i det hele taget indſtrænker Rigsdagens Bevillingsmyndighed i høj Grad. Derfor ſiger jeg: Denne Beſlutning er ikke det mindſte værd i Retning af Fremſkridt; den fører os ſnarere tilbage end fremad. Naar jeg ſkulde ſkrive en Indledning til denne Beſlutning, vilde jeg i Stedet for at ſkrive: „For at forebygge lignende politiske Konflikter“ ſkrive: „Til yderligere Stadfæſtelse af Højres Grundlovsfortolkninger og Højres Sejr over Grundloven“.

J. Bedeſen: Ja, Kritik har jo enhver Lov til, og Kritik kan være en god Ting, men det forekommer mig alligevel, at det ærede Medlem, ſom nu talte, er gaaet for vidt; naar man er ſaa kritiſt anlagt ſom det ærede Medlem, burde man erindre, at det at gaa for vidt er at forgaa, og naar han driver ſin Kritik til et ſaadan Toppunkt af — jeg havde nær ſagt: Meningsløshed, ſom det ærede Medlem præſterer, maa han ikke vente, at den gør ſtort Indtryk paa